

steren, saafremt den paagældende desuagtet søger eller modtager Valg, da at afskedige ham?

Ministeren for offentlige Arbejder (*Juul Rysensteen*): Da nærværende Forespørgsel fremkom, forbavsende det mig i høj Grad. Jeg opfattede det som Courtoisie fra Tingets Side mod Forespørgeren, at det ikke nægtede Fremme af Forespørgselen, skønt det vidste fuld Besked med, hvad der er passeret, idet jeg med den højtærede Formands Tilladelse paa en Tid, hvor det ellers ikke kunde ske, havde meddelt det høje Ting, hvorledes jeg i denne Sag var gaaet frem. Grundlovens § 56 siger, at ingen Embedsmand behøver at spørge om, hvorvidt han maa stille sig til Valg til Rigsdagen — Ordene husker jeg ikke ordret. Denne Grundlovsparagraf har jeg ikke i fjerneste Maal angrebet, og det erkendte den ærede Ordfører for Forespørgerne ogsaa. Jeg har sagt til Pakmester Pedersen, at det var uforeneligt med hans Stilling at modtage Valg. Jeg har kaldt ham op og sagt ham dette, og det har jeg meddelt det høje Ting, og samtidig meddelte jeg, at jeg ikke vilde have fundet det gentlemanlike — eller hvad Udtryk jeg den Gang brugte — om jeg ikke paa Forhaand havde varet en under mig ansat Funktionær, Embedsmand eller Bestillingsmand om, hvad det vilde føre med sig, hvis han blev valgt. Jeg gjorde det dels af Hensyn til, at Pakmester Pedersen er den dygtige Mand, han er, og dels af Hensyn til den Familie, han har at ernære. Jeg mener, at Pakmester Pedersen skylder mig Tak derfor, og vil han ikke yde mig denne Tak, faar han lade være. Men jeg agter at gøre akkurat det samme i lignende Tilfælde, naar jeg altsaa finder, at en Mand ikke kan forene sine Pligter i Statens Tjeneste med sit Forhold til Rigsdagen. Og anden, tredie, fjerde, femte Gang osv. vil jeg gøre akkurat det samme, som jeg har gjort nu. Jeg gør det i Kraft af Grundloven og den Ret, der er tillagt Administrationen. Da den ærede Forespørger har studeret § 56 saa nøje, vil jeg tillade mig at bede ham om samtidig at studere §§ 2 og 73, idet han og Medforespørgere da muligvis ville komme paa andre Tanker.

Som Kuriosum skal jeg i denne Forbindelse nævne, at den Mand, som jeg haaber vil blive valgt i Stedet for det ærede Medlem, der nu er valgt i Randers, for nogle Aar siden som Assistent i Ministeriet stillede en Anmodning om at maatte

stille sig som Højremand. Denne Anmodning stillede han til et Højreministerium, men Anmodningen blev afslaaet. Nu stiller han sig som Overrettsagfører ogsaa som Højremand, og nu er han en uafhængig Mand, med hvem Ministeriet for saa vidt intet har at gøre. Det samme er blevet nægtet flere andre, men da ingen af dem senere have deltaget i det offentlige Liv, skal jeg ikke nævne dem. Enhver Administration maa have Ret til at skønne om, hvorvidt en Mand kan passe sit Embede, naar han paatager sig Ting, som udelukke ham fra at varetage sit Arbejde til bestemte Tider.

Alle de andre Spørgsmaal, som den ærede Forespørger fremdrog, og som ikke ligge i selve Forespørgselsens Ordlyd, agter jeg ikke at tage mig af. Kun vil jeg sige, at jeg ikke nærer den fjerneste Frygt for, at Statsfunktionærerne i den Grad ville glemme deres Pligter, at de i urette Tid ville gøre Skridt, der ville blive til Fordærv for Staten. Dertil er Etaten for vel funderet, og dertil er Etaten for vel vidende om det Slaveri, der udøves over fri Arbejdere, idet de ikke en Gang have Lov til at søge egne Arbejdspladser uden at blive fortrængede af andre, som ere under en Ledelse, hvormed jeg ikke agter at have noget at gøre. Statsfunktionærerne agter jeg at beskytte i enhver Henseende ogsaa i deres grundlovmæssige Rettigheder — selvfølgelig —, men jeg agter ikke at udvide deres grundlovmæssige Rettigheder ud over, hvad Administrationen kan taale. Dette er mit Svar, andet faas ikke.

Ordføreren for Forespørgerne (*Lyngsø*): Den højtærede Minister sagde i sit Svar, at han vilde beskytte Statsfunktionærerne og deres grundlovmæssige Rettigheder. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister om, hvorledes han kan bringe denne Udtalelse i Overensstemmelse med Statsfunktionærernes grundlovmæssige Ret til at stille sig til Valg til Folketinget, for saa vidt de opfylde de i Valgloven bestemte Forskrifter, naar han, saa længe de ere i Tjenesten, forbyder dem at stille sig til Valg til Folketinget? Og de kunne ikke gaa ud af Statsbanernes Tjeneste, for det forbyder Ministeren dem. Han har udtrykkelig tilkendegivet dem, at de ikke kunne tage deres Afsked. Hvorledes kunne da de Mennesker, der ere ved Statsbanerne og ere afhængige af Ministeren, komme til at benytte deres Valgbarhed? Hvorledes kan Ministeren sige, at han beskytter deres borgerlige Rettigheder? Der er sikkert